

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Kr. 6

August 1977

13. årgang

Når folket sov

På åkeren ein såmann gjenger
og sædet sår i åkerjord.
I regn og sol det fram seg trenger
og voner gir om grøde stor.
Ein avinds-mann det likar ei.
og ut han rider frå si hei.

I mørkret ugrasfrø han spreier,
og folk ei veit kor til det står.
Snart klinete ter seg alle leier,
og tenrar til husbond går :
«Kvi brukar du så ringt eit såd,
kor skal det med din åker gå?»

«Det har ein fiendsmann meg valda,
som hatar meg ved natt og dag.»
«Du husbond, tenrar må kaila
og gjere dei i hugen hag»,
så sagde arbeidsfolk med id,
men det var ikkje rette tid.

«La korn og klinete saman stande
til hausten kjem med storm og regn.
Kvar ugras vil eg då forbanne,
men gi mi grøde hus og hegns.
Kvar klinete elden ete skal,
med' kornet kviler i mi hall.

Når folket sov, kjem helheims herre
og legger folk og land i grus.
Hans tenar går frå vondt til verre
og dårar gjerne Herrens hus.
Å Herre, vekk opp lyden nå,
la han ein ring om åkren slå.

Johan Låstad

Teikna i Frelsarens hender

Av Gudmund Hjorthaug

Det er i Esa. 49. kap. me møter denne herlege sanninga frå Herrens munn : «Sjá, eg har teikna deg i begge hendene mine!»

Bakgrunnen for dette trøysteordet er eit folk i djupaste naud og mørker — eit folk

som kjende seg gløynde og forletne av sin Gud (v. 14). Det svartaste mørke og den djupaste naud eit menneske kan koma i, det er då når ein byrjar å kjenna si eiga synd, og sin fortapte stilling overfor Gud. og Gud en-

nå skjuler si frelse og sin nåde for oss. Då kjennest det ut som om Gud berre er domens og vredens Gud — då kjennest det som om himmelen er stengd og berre fortapinga open. Bønevegen synest stengd, og Bibelen møter ein berre med krav og dom. Slik opplever syndaren det i si første omvendingstid, meir og mindre intenst, og meir og mindre langvarig. Her kjänner me oss att, me som verkeleg har med Gud å gjera, han som er kome for å overtyda verda om synd. Men slik kan også Sion — Guds frelse folk — gjera erfaring av det same, visse tider og stunder seinare i livet, og i vandringa med Herren. Der er tider då liksom alle erfaringar av Herrens nåde og hjelp smuldrar bort for oss, og vår eiga synd og vanmakt overskygger alt, og endå til tvilen på Guds nåde tek rom i hjarta. Det nyttar ikkje for meg, han høyrer ikkje meg, der er ikkje berging for meg lenger, eg kan vel ikkje venta anna slik som eg er o.s.v.

Høyr kva Herren svarar deg som har og kjänner det slik! Først tek han biletet av ei mor og brystbarnet hennar. Skulle vel ho stella barnet sitt etter kva barnet sjølv har fortent? Nei, ho steller den vesle anten han er snill eller skrikande, for han er barn og hjelpelaus. Om ei slik kvinne kunne gløyma (det let seg vist ikkje gjera), så gløymer ikkje eg deg seier Herren til syndaren som ropar på Han!

Og kvifor kan ikkje Herren gløyma? Kvifor kan han ikkje noko anna enn å vera nådig mot syndaren som tek si tilflukt til han? Jau fordi: «*Eg har teikna deg i håe hendene mine*». Her talar Herren profetisk om sitt forsoningsverk og om dei sår og naglegap han fekk i vår stad. Han er såra for våre lovbroter og knust for våre misgjerningar, seier same profet i kap. 53, 5. «Han er ei soning for våre synder (1. Johs. 2, 2). «Kristus kjøpte oss fri frå forbanninga» (Galat. 3, 13). «Fødd under lova for å kjøpa oss frie som var under lova» (Galat. 4, 4). Og Bibelen har mange fleire slike ord.

At me er teikna i hans hender betyr at me var med i vår stedfortredar, då han vandra i fullkommen lyndad og oppfylte lova i vår stad. Me var med i Getsemane og på krossen, då han tok lidinga og domen for våre synder og kjøpte oss fri. Ja, me var med då han vart gravlagd, men sto opp att sigrande over synda, døden og djevelen påskedag, og er med han i hans naglegap og sårmerke i himmelen i dag. (Efes. 2, 6). Bileta i hans hender er vitnemålet om at vår sak er ordna for Guds åsyn og i Guds hjarta, ordna i Kristus (2. Kor. 5, 19).

Men så seier du som er i mørke: Berre eg kunne vita at dette gjeld meg, at eg er teikna i hans hender. Der er vel berre dei frelseste teikna, og eg er vist ikkje millom dei? Min ven, høyr ordet om Jesus: Han har ordna *alle menneske* si sak innfor Gud, og difor også di sak. Han tok bort all verda si synd (Johs. 1, 29). Han er ei soning for heile verda si synd (1. Johs. 2, 2.) Han tilreknar ikkje lenger verda, og dømer ikkje lenger verda for deira synder mot lova. Han er alle menneskets rettferd innfor Gud (Rom. 5, 18-2. Kor. 5, 19). I og med at stedfortredaren blei motteken i himmelen har Gud erklært at heile verda har ein *open faderfamn* og ein *open himmel i han*. Den som med all si synd og hjelpeøyse tek si tilflukt til Jesus, han finn at alt var ferdig for snart 2000 år sidan. Han får stiga rett inn i dette ferdige som ventar, inn i tilgivelsen, rettferdiggjeringa og barnekåret, og han skal og få sjå og erfara dette han eig i Kristus.

Men den som i vantru og liksesæle vender Kristus ryggen, eller som har det minste å trøste seg til ved sida av Kristus, han går fortapt ved si vantru (Johs. 16, 9 og 3, 36). Tvilande og kjempande sjel: Stogga ved ordet om Jesus, for det er å lita på: Be at den Heilage Ande vil gjera deg stille og venda hjarta ditt frå det du er og kjänner, og til Jesus og Ordet han talar! Lukke til.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp av friviljuge gáver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 42887, Stord.

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adresseforandring og gáver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (035) 83117

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-
sund. Postgiro: 68213. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.07.09492

for å halda att. Akademi for Kristen Folkeopplysning er ein samling av slike som ser fáren, og gjer det dei kan for å opplysa folk om kva som held på å skje, og gjer det dei kan for å forhindra avkristninga i samfunnet, i lovverket, skulen, heimen og menigheten. I dag tek me med eit opprop mot avkristning i lovverket. De r kan du få vera med å setja namnet ditt på, og vera med å få andre til å skriva på. På den måten kan du få vera med å gjera det du kan i kampen om folket vårt. Klipp ut sida i bladet, samla underskrifter, og send det inn til adressa som står under oppropet.

Om nokon gjekk til angrep på heimen vår ville øydeleggja liv og eigedom til våre kjære, så ville me nok gjera kva me kunne for å verja og berge det. Her er det noko mykje meir det gjeld. Dei vil ta ifrå oss Jesus, vår einaste frelsar, evangeliet og livets ord, retten til å samlast om Guds ord og læra det frå oss til våre, åndeleg og materiell fridom, der me kan tru kva me vil og seiā fritt ut vår inderste tru og overtyding o.m.m.

Kvifor sit me med hendene i fanget og munnen lukka Me treng koma i hug kva Guds ord seier: «Kom i hug førarane dykkar, dei som har tala Guds ord til dykk, gi akt på utgangen av deira liv, og fylg så etter deira tru (Hebr. 13, 7). Tenk på den kamp dei måtte gjennomgå, for å sjølv bli bevart i trua, og for å bringa evangeliet vidare frå slekt til slekt inntil det nådde oss. I dag er det oss Jesus reknar med.

Amund Lid.

Kristne i fråfallstid

Det er ikkje tvil om at me som lever i dag lever midt i ei fråfallstid og avkristningstid utan sidestykke i tida før oss. Antikristens ånd og krefter arbeider på alle område i samfunnet, og djevelen har mange villige, aktive og dyktige tenarar som blir sett inn på dei mest strategiske punkt, både i det kristelege og materielle samfunn. Og eg må erkjenna at deira iver og innsats gjer oss til skamme, me som trur på Jesus Kristus og vil stilla oss til teneste for han. Eg er redd tida si for gifta åndsatsmosfære har gjort oss svevnige og likesele, og svekka synet slik at me er oss ikkje bevist kva som held på å skje.

Me treng om å bli oppvekt, koma til åndeleg medvet, så me ser kva som går føre seg i vårt kjære folk. Difor er eg glad for kven som ser dette, og gjer det dei kan

OPPROP MOT AVKRISTNING AV LOVVERKET

Til partiene i Stortinget

Det kristne innslag i det norske lovverk er med rette blitt betraktet som en viktig del av den kristne ånds- og kulturarv i folket vårt. I de senere år har det hendt ting som bør få oss til å besinne oss på å bevare disse store ånds- og kulturverdier. Vi finner derfor ti- den inne til å sende et OPPROP til de politiske partier i Norges Storting, og advare mot avkristning av det norske lovverk.

FOR DET FØRSTE peker vi på den avkristning av lovverket som allerede har funnet sted (skolelover og abortloven), og ber om ny saksbehandling for disse lover.

FOR DET ANDRE advarer vi mot det urovekkende avkristningsforslag av norsk lovverk som foreligger i det offentlige Stat-kirke-utvalgets flertalls-uttalelse, NOU 1975 : 30, side 195 om opphevelse av Grunnloven § 2, og opphevelse av flere andre kristne lovparagraffer. (Når en i Oppropet flere steder viser til NOU 1975 : 30, så har det ikke noe med stat/kirke problematikken å gjøre. KIRKEORDNINGSSPØRSMALET BERØRES IKKE I DETTE OPPROPPET mot avkristning av lovverket).

I denne henvendelse til partiene i Stortinget fremsettes følgende minimumskrav :

1. En må få lovfestet en KRISTEN FORMÅLS PARAGRAF for barnehager/tørskoler.
2. Lovgivningen må fortsatt trygge de kristne FRISKOLER — også økonomisk.
3. Stortinget må vedta en ny ABORTLOV som sikrer ufødte barn rettsvern.
4. EKTESKAPET må ikke undergraves ved at andre samlivsformer i norsk lov side-stilles med ekteskapet.
5. GRUNNLOVEN § 2 må ikke avskaffes. (NOU 1975 : 30, s. 195.) Hvis Grunnlo-

ven § 2 oppheves, får vi en avkristnet statsforfatning, og en lovfester den avkristning det er en god piikt å kjempe mot.

6. LOV om konfirmantforberedelse må ikke avskaffes. (NOU 1975 : 30, s. 180). Forholdet mellom skole og konfirmantforberedelse må være regulert ved egen lov.
7. FELTPRESTKORPSET må beholdes. — En nedleggelse vil innebære et alvorlig tilbakeslag av kirkens virke blant de militære. (NOU 1975 : 30, s. 160.)
8. Kristendomsfagets LÆREBØKER må fortsatt beholde det vern «bestemmelser om ugildhet» (§ 67 a) kan gi. (NOU 1975 : 30, s. 164.)
9. Lov av 17/12 -71 om LUTHERSK LNRE i Den videregående skole, høyskole og universitet, må ikke avskaffes. (NOU 1975 : 30, s. 164).
10. VI må få tilbake en klar KRISTEN FORMÅLSPARAGRAF i Lov om videregående skoler. (Gymnas m.v.)
11. Lovforslag som vil svekke KRISTENDOMSFAGETS KONFESJONELLE KARAKTER i grunnskolen, må avvises. (NOU 1975 : 30, s. 162), og i Den videregående skole må det GJENNINNFØRES konfesjonsbundet kristendomskunnskap. Jfr. grunnleggning.

Vi vil innstendig anmode partiene i Stortinget om å fatte vedtak som verner det kristne innslag i lovverket. Denne viktige del av vår kulturarv må bevares også for framtidens Norge. Det ville være et skakende alvor om Stortinget avkristner lovverket, og på den måten avkristner landet vårt.

Underskrifter :

Navn

Stilling

Adresse

Det finnes en mellemmann mellom Gud og menneske

Av Peter Krey

Vi kristne tror at Jesus Kristus er vår frelser fra synden og døden, som han selv og hans disipler bevitner. Vi tror at han har gjenløst oss. Men hvorledes skal vi forstå dette? Hvorledes gjenløste Kristus oss? Har han gjenløst oss ved sin lærdom og sitt eksempel? Det lærer noen. De tror at Jesus gav menneskeheten nye åndelige og inspirerende eksempel på uselvskjærlighet og på en aldri sviktende hengivenhet for en rett sak og for sannheten. Vi kan bli frelse, sier de, ved å gi akt på Herrens lærdom og ved å etterlikne hans eksemplariske liv. Ved å etterlikne Jesu idealisme og moralske mot kan vi også, på samme måte som Jesus, bli Guds sønner. - Men dette er ikke hva sanne troende tror om Kristus.

En sann kristen bekjenner med Luther: «Som gjenløste og frelse meg fortalte og fordomde menneske, fra alle synder, fra døden og djevelens vald, ikke med sòlv eller gull, men med sitt dyre blod og sin uskyldige lidelse og død».

Med disse ord bekjenner vi et annet av Jesu Kristi embeter, *hans prestedømme*. Jesus Kristus er ikke bare vår profet, han er også vår prest overfor Gud. En prest er ifølge anerkjent språkbruk en person som formidler mellom Gud og syndige mennesker. Enhver religion på jorden har sine prester, som gjør krav på å frembringe offer for begådde synder. En prest i en primativ stamme kan for eks. offre en kylling eller kyllinge-blod for synder. Slike offer er overtro, og har sin grunn i en falsk tro. Den sanne religion er åpenbarelse av himmelens og jordens sanne Gud, som fra begynnelsen forkynte: «Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen og mellom din ætt og kvinnens ætt. Den skal knuse ditt hode,

men du skal knuse dens hæl». Her er den sanne presten, som skal frelse menneskeheten, «kvinnens sæd». «Kvinnens sæd» er Jesus Kristus, Guds Sønn (Gal. 4, 4).

Han er den sanne presten og mellemmannen mellom Gud og mennesker, og det finnes ingen annen. Det er sant at det i Guds husholdning i Det gamle Testamente fantes prester og en yppersteprest som frembar offer av dyr for Gud for sine egne og folkets synder, men disse offer og gudstjenester var bare en skygge av det som skulle komme (Hebr. 8, 5). Deres offer og seremonier var virksomme bare på grunn av den kommende store presten og mellemmannen, som skulle ofre seg selv for folkets synder (Esa. 53). Om ham sier salmen: «Du er prest til evig tid etter Melkesediks vis» (Salme 110, 4). Det nye Testamente sier meget klart hvem denne prest er, i Paulus sine inspirerte ord: «For det er èn Gud og èn mellemmann imellem Gud og mennesker, mennesket Jesus Kristus (1. Timot. 2, 5).

Dette er gjenløserens grunnlæggende verk, at han er prest eller mellemmann, og dette er han alene. Det finnes ingen annen, for han alene er Guds-menneske og hellig bland mennesker.» For en sådan yppersteprest måtte vi og ha, hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene, en som ikke hver dag trenger til, liksom yppersteprestene, først å frembære offer for sine egne synder, deretter for folkets; for dette gjorde han en gang for alle da han ofret seg selv (Hebr. 7, 26-27). Ifølge disse ord av den hellige forfatter var Jesus vår yppersteprest, høyere enn himmelen, d.v.s. han var Guds Sønn, og han var «hellig og skilt fra syndere», d.v.s. som menneske.

At han var «hellig og skilt fra syndere» vil si at han holdt Guds lov fullkommen.

Alle mennesker er fra naturen under Guds lov, den moralske lov, skrevet i deres hjerter og kunngjort i de ti Gud. Å «være under loven» det vil si å være forpliktet til å holde den. Men ingen mennesker holder den, og det kan vi ikke heller. For å få livet, det evige livet hos Gud, må vi imidlertid holde loven (Luk. 10, 28. Salme 143, 2). Om ingen mennesker kan holde loven, så er det klart at da måtte en annen holde loven i vårt sted, og det måtte være et menneske, for loven ble gitt til menneskene og ikke til engler eller andre skapninger. På den andre side måtte en sådan gjenløser stå over loven. Han måtte selv være fri og ikke forpliktet til å holde loven — hvorledes skulle han kunne være en stedfortreder for dem som levde under loven, om han selv ikke var fri fra loven? Om gjenløseren ikke var noe annet enn et fullkommen menneske og etter naturen under loven, da kunne han ikke gjort noe annet enn å frelse seg selv. Men nå er Kristus, vår prest og mellemmann, Guds Sønn, og som Guds Sønn står han over loven og er fri fra plikten til å holde den. Derfor kunne Kristus være vår stedfortreder og holde loven i vårt sted, for oss som av naturen er under loven.

Som Guds Sønn sto Jesus over loven, men som menneske fødd av jomfru Maria med en sann menneskelig natur, kunne han stilles under loven, forat han skulle holde den som alle andre mennesker (Galat. 4, 4). Som Gud og menneske på en gang oppfylte han loven (Matt. 5, 17). Jesus Kristus holdt Guds lov fullkommen. Han oppfylte alt hva loven krever av menneskene i tanker, ord og gjerninger, for han forble under hele sitt jordeliv «hellig, ren, skilt fra syndere» (Hebr. 7, 26). «Han gjorde ingen synd, og det fantes ikke svik i hans munn» (1. Pet. 2, 22.) Han kunne si til sine fiender: «Hjem av dere kan overbevise meg om synd»? (Johs. 8, 46). Jesus levde slik loven bød og oppfylte den, ikke for

seg selv, men for oss og alle mennesker. Å holde loven i vårt sted var en del av hans prestelige embete. Nå kan vi synge: Guds lov var hellig, rett og god, Men siden Adam brøt den, Seg syndens smitte i vårt blod Fra første stunden gytet. En rettvis dom ble alles lodd. Å elske Gud og gjøre godt Vi formådde ei å gjøre.

Det var fra nøden, Guds fullførte lov oss måtte vinne, Om innfor Gud på dommens dag Vi skulle miskunn finne. Pris være Gud, som så vår nød: At frelse oss fra evig død Sin egen Sønn han sendte.

Han som i verden kommen var At verdens synder bære Guds lov fullbyrdet har Med lydighet og lære. Ei loven mer fordømme kan Den som i hans forsoning fann En veg til nådestolen.

Det finnes en som taler vår sak i himmelen

Vi har hørt hvorledes Jesus som vår mellemann oppfylte Guds lov i vårt sted. Men det var ikke nok for å sikre vår frelse. Som vår gjenløser måtte han også bære straffen for våre overtredelser av Guds lov. Vi var alle lovtrytere, for ingen av oss holder Guds lov. Vår indre tilbøyelighet til det onde hindrer oss. Som lovtrytere er vi under lovens forbannelse. Loven krever at lovbyteren strafges — enhver lov gjør det.

Om den ikke gjorde det, ville den ikke være en lov men en tom frase. Men Guds lov er ingen tom frase som kan avskaffes. Den er virkelig, den krever overtredelens død, og lovgiveren og dommeren gjør den gjeldende (1. Moseb. 2, 17).

Døden, både den legemlige, og den åndelige og evige døden, er straffen for at vi forbrøt oss mot Guds lov. Og denne straffen måtte betales fullt ut, før det kunne bli noen frigivelse av synderen eller lovtryteren. Jesus betalte denne straffen helt ut, når han, Guds Sønn og Menneskesønnen, døde på korset under forbannelsen. «Kristus kjøpte oss fri fra

lovens forbannelse, idet han blev en forbannelse for oss (Galat. 3, 13) «Herren lot alle våre misgjerninger ramme ham (Esa. 53, 6 - 1. Pet. 2, 24).

«Se, der er Guds lam, som tar bort verdens synder», ropte Johs. døperen idet han pekte på Jesus. Dette er en annen funksjon av Kristi prestedømme: Han bar syndens forbannelse og straff.

Vi må stanse her og betrakte hva Hebrebrevets forfatter sier i kap. 10, 10-15: «Og ved denne vilje er vi helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme en gang for alle. Og hver prest står daglig og gjør tjeneste og bærer mange ganger frem de samme offer, som dog aldri kan borta synder (I Det gamle Testamente), men han (Jesus) har håret frem et offer for synder og har deretter for alltid satt seg ved Guds høyre hånd, og nu venter han bare på at hans fiender skal legges til skammel for hans føtter; for med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir hellig». Her sies det klart og tydelig at Kristi offer for syndere ble frembåret én gang og ikke skal gjentaes slik som ofrene i Det gamle Testamentet. Det ble gjort én gang for alle, sier den hellige forfatteren.

Vi kan derfor ikke gå med på messeofferet i den katolske kirke, der presten eller den som forretter messen, ofrer Kristi legeme igjen og igjen for å ta bort synden? Er ikke det en ren motsigelse av de nylig siterte ord fra Den hellige Skrift? Kan en menneskelig prest vinne forlatelse fra Gud ved å ofre et stykke brød, som han tror blir forvandlet til Kristi legeme? Dette er virkelig å forvende og drive ap med Kristi offer en gang for alle. Om en prest kan ofre Kristi legeme som et ublodig offer for synder, hva finnes det da behov for Kristi blodige offer og prestedømme? En sann kristen tilbakeviser et sådant surrogat. Han holder seg alene til Kristus som sin prest og tror hva Skriften sier, at han med et eneste offer har gjort den fullkommen som blir helliget. Kristus forsonet fulkommen alle

synder, da hans blod ble utgytt på korset. Å sie at dette er utilstrekkelig og ikke nok, det er å spotte Gud.

Vi bekjenner i vår trosbekjennelse at Jesus Kristus er «vår Herre». Han er vår Herre og mester nu, siden han har gjenløst oss fra våre fiender, som holdt oss fanget, synden, døden og djevelen. Og denne seier over våre fiender er ikke tilfeldig, men fullkommen og avsluttet gyldig. Våre fiender kan aldri reise seg fra sitt nederlag, for Kristus har tatt fra dem det som gav dem makt over oss, våre synder og overtredelser. Ettersom synden er en overtredelse som ødelegger livet og legemets liv er i blodet (3. Moseb. 17, 11), følger derav at blod, uskyldig og helligt blod, måtte flyte for å bringe forsoning for synden.

Når Jesus utgjød sitt uskyldige, guddommelig-menneskelige blod for oss på Golgata, utslettet han alle våre synder innfor Gud. - Men dermed var ikke hans prestedømme slutt. Han er fremdeles vår mellemmann og yppersteprest, og sitter ved Gud Fader den allmektiges høye side i himmelen, ikke for atter og atter å ofres, for han ofret seg selv én eneste gang. Hans offer er uendelig og tidløst, for han er en tidløs person. Guds enborne Sønn, i herlighet og majestet lik med Faderen og Den hellige Ånd.

Hva gjør da Kristus som vår mellemmann og prest i himmelen på Guds høye side? Svaret er: Som menneske og mellemmann taler han vår sak innfor Guds trone. Hans gjennemborede hender, side og føtter ber stadig bønnfallende: Barmhjertighet! Barmhjertighet for syndere og for en fortapt verden! Guds Sønn og Menneskesønnen ber i himmelen om tid for syndere til å omvende seg, om tolmod med de svake og forvilledede, om hvile for de trette og om trøst for de bekymrede og engstelige (Luk. 18, 8). Johannes, den apostel som stod Jesus nærmest, skriver kjærlighetsfullt: «Om noen synder, da har vi en talmann hos Faderen, Jesus

S Y N D

Av Ole Rolfsnes

I dag skriver og taler folk meget om forskjellige slags synder, som tildømes seksualitet, hor, narkotika og andre rusgifter. Ja det ser ut for at de er blitt så aktuelle og populære som om andre synder ikke betyr stort.

Men det finnes jo mange mennesker som aldri har vært borti eller behersket av slike synder, og disse går i blant oss som respekerte og gode mennesker, og er nesten betraktet som syndefri.

Men Jesus sa jo om slike mennesker at tollere og sjøger går før dere inn i Guds rike. Hva slags synder var det så som stengte dem ute fra Guds rike? De levde jo ikke i hor eller var slaver av narkotiske stoffer. Jo, de trodde om seg selv at de var rettferdige for Gud på grunn av sitt fine liv. Og dette er en synd som stenger folk ute fra himmelen, like sikkert som hor og rusgifter, og jeg tror

at vi i Norge har like mange som lever i denne synd som dem som lever i hor og under rusgiftene sin makt. Men disse skriver og taler folk ikke så meget om, og det er vel ikke så rart da de er samfunnets beste borgere.

Så vil jeg nevne to synder til som det ikke skrives så meget om, og det er havesyke og pengekjærlighet. Disse synder kan være så godt kamuflert eller skjult at de er meget vanskelig å oppdage, om du ikke lever i deres nærhet og har med dem å gjøre i pengesaker. De er meget vanskelig å oppdage også for dem selv, som lever midt opp i dem. Jeg undres på om jeg tar mye feil når jeg sier at dette er vår største og farligste synd i dag. Vi som er gamle, har hele vårt liv måttet leve i trange kår, der vi måtte tenke over hver krone vi la ut for å få endene til å møtes. Og i dag får vi over 2000 kroner pensjon for måneden, noe som vil aldri før har opplevet. Under de forhold jeg lever kurne jeg godt klare meg med det halve, og da melder spørsmålet seg hva jeg skal gjøre med resten. Her går det nok ikke an å sette opp et skjema, for vi lever under så ulike forhold, men en ting er sikkert. Den pengekjære han vil samle for å få mer, eller komme med krav om å få mer. Den derimot som ikke er pengekjær gir bort overskuddet, for han vet jo at neste måned får jeg mer. Og våre barn har jo alle god fortjeneste, så de har mer enn nok. Så å samle til arv for dem, det er lite nødvendig. Og vi vet jo ikke hvorledes de vil bruke pengene, det kan like godt bli til forbannelse som til velsignelse.

Jeg undres på hvor mange det er som har bryderi med disse synder, og som må kjempe ved nådestolen for å vinne seier over dem? Disse synder kan føre oss i fortapelsen, om

Kristus, den rettferdige, og han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men og for hele verden» (1^e Johs. 2, 1-2). Vi har en broder i himmelen som har medlidshet med oss og som ber for oss innfor den Høgsts trone. Det er virkelig en stor trøst og visshet for oss. Siden Kristus sitter på Guds høgre side og ber for oss, kan Paulus jublende rope ut: «Er Gud for oss, hvem er da imot oss?» (Rom. 8, 31). Og dyrebare er Jesu ord: «I min Faders hus er der mange rom — Fader, jeg vil at hvor jeg er, der skal også de som du har gitt meg, være hos meg, forat de skal se min herlighet, som du har gitt meg» (Johs. 14, 2-17, 24).

Fortsettes neste nr.

Fra en bok om Kristus, av Peter Krey.
Overs. fra svensk ved A.L.

vi unnskylder dem og lar dem få råderom og makt over hjertet. Havesyke og pengekjærighet hersker ikke bare i den verdslige og ugodelige verden, men den har også vunnet stor inngang hos de troende. Derfor vil jeg med disse ord få advare deg så godt jeg formår. Gud har gitt oss klare advarsler i Bibelen, og det er Judas, en av Jesu disipler, og Annanias og Safira. Der ser vi hvorledes det går når havesyke og pengekjærighet får makt over vårt hjerte. Og i 1. Timot. 6, 10 leser vi at pengekjærighet er rotens til alt ondt, og av lyst dertil har somme føret vill fra troen og gjennemstukket seg selv med mange pinsler, og du Guds menneske fly disse ting.

Her vil vel det beste være å gi bort det du kan spare hver måned, og da vil du nok få merke om du er pengekjær eller ei.

Jeg vil ta med ennu et forhold, som jeg ser enkelte peker på nu og da, og denne synd

vil jeg kalle moten. Om vi peker på den og kaller den synd, så vil ikke folk tro oss. Men det forskrekker meg i høy grad når jeg ser hvordan denne synd griper om seg. Det er ikke så underlig at verden beherskes av en slik last, men at de som kaller seg Guds folk kan leve i en slik synd forskrekker meg. Vi kan se at de lever i den uten blygsel, både på sangertribunen, i de troendes forsamling og på talerstolen. I Romerbrevet 12, 2 sier jo Gud med klare ord: *Skikk eder ikke lik med denne verden!*

I Spurgeon sine skrifter leste jeg at han en gang spurte sin mor om hva synd var. Tenk om vi kunne gi våre barn et så godt svar som han fikk. Hun svarte: Det som svekker din dømmekraft, gjør din samvittighet mindre følsom, fordunkler bevisetheten om Guds nærhet og forringar gleden i arbeidet i Guds rike, kort sagt alt som svekker er synd.

I Kristus berer du frukt

Fortsettelse fra f. nr.

Og det er også dette Jesus taler om i lignelsen om de ti jomfruer. Halvparten ble stengt ute, fordi de ikke hadde olje. Den som ikke helt er dysset ned i søvn og sikkerhet, må bli rydstet ved slike ord og være klar over at det må være en forferdelig, hemmelig fare, når Jesus kunne tale således.

Hva menes med Åndens frukt?

Hvilke tegn skiller så de ekte grener fra de andre? Det første og vesentlige tegn er at de bærer frukt. De troende bærer frukt. Det viktige spørsmål her blir da hva Herren mener med frukt.

Mange gjør seg ferdige med dette spørsmål idet de sier at han mener gode gjerninger. Det er sant at gode gjerninger er Åndens

frukt, men det gis også gode gjerninger som er helt like Åndens frukt, men ikke er det.

Skriften gjør forskjell på gjerninger og frukt. Når Paulus bruker uttrykket kjødets gjerninger, har han Åndens frukt som deres motsetning, ikke gjerninger (Gal. 5, 22). - Det er forskjell på gode gjerninger som flyter av vårt naturell eller en god oppdragelse, og Åndens frukt som er følgen av samfunnet med Kristus.

Et vakkert eksempel på Åndens frukt har vi i det som Paulus nevner først: kjærlighet Jesus sier jo også uttrykkelig: «Derpå skal alle kjenne at I er mine disipler, om I har innbyrdes kjærlighet.» Og Johannes taler i sitt første brev stadig om kjærlighet til brødrene som det beste kjennetegn på et Guds barn.

Vi må da først si litt om brøderkjærligheten.

Nå vil mange troende si : Hva er da dette for et tegn? Å elske brødrerne er jo lett. Det ble tungt om noen forbød meg å elske dem, men å elske dem er mitt hjertes trang, det går av seg selv.

Men det synes ikke verden, og heller ikke hyklerne og lovtrellene. For dem er det ikke lett å elske de troende. Å elske en bestemt kristen som han har hatt fordel av, å elske sitt eget parti, det kan de. Men å elske hjertelig alle som søker Gud, det kan de ikke. De kan etterligne alt annet i kristendommen unntagen kjærligheten. De blir avslørt ved et dypt, men ofte hemmelig fiendskap, og det går mest ut over dem som er mest nidkjære for Kristus og hans ære. Men det viser seg på den måten at de er opptatt av å finne feil hos de kristne, forstørrer dem og gleder seg over dette.

Slik gjør ikke kjærligheten. Den gleder seg ikke over urettferdighet, men gleder seg ved sannhet. Hvis en kristen faller, lider de andre med og forsøker å skjule feilen, vil ikke snakke om den og prøver i kjærlighet å hjelpe ham til rette som har falt. «Når et lem lider, lider alle lemmene med.»

Denne kjærlighet ligger ikke i naturen. Når fikk du den? Var det ikke da du fant din frelse i Kristus? Det er altså en frukt av ditt samfunn med Frelseren. Det er Åndens frukt og derfor er det så lett å elske. For du behøver ikke arbeide med ditt hjerte for å tvinge deg til å elske. For det er ikke en lovens gjerning, men en Åndens frukt.

På samme måte er det med de kristnes allminnelige kjærlighet. Det er det gamle menneskes natur å leve for seg selv, tenke bare på seg selv, elske seg selv og ikke bry seg om hvordan det går de andre. Når du blir frelst, får du en natur som gjør at du ikke kan la være å bry deg om andre.

Verden kan nok hjelpe hverandre når man lider timelig nød, men den er blind for den åndelige nød. Hyklerne og fariseere kan tale om verdens synd og ondskap, men de kan ikke i kjærlighet arbeide på dens omvendelse.

Men hva virker samfunnet med Frelseren? Alle begynner å få omsorg for sine medmenneskers omvendelse og frelse enten ved å tale med dem, låne dem gode bøker eller be for dem. Et hjerte som tror, kan ikke skjule det. Hva hjertet er fullt av, flyter munnen over med. Verden derimot er åndelig stum. Den kan si tusen ord om alle verdens ting, men ikke ett om Frelseren. Men om man ville forby en kristen å tale om Frelseren, ville det ikke lykkes. Det er blitt ditt hjertes lyst, din nye natur. Det skjedde da du ble en fortapt synder, men søkte og fant nådø og frelse i Kristus. Det er altså en frukt av samfunnet med ham. Det er Åndens frukt.

Det samme gjelder den nye lyst til alle de andre Åndens frukter. Du har på alle måter fått et nytt hjerte, og det vil vise seg mer og mer i dine gjerninger — hvor mye enn kjødet strider mot ånden. Men legg merke til at det er disse indre egenskaper som er oppstått ved foreningen ved Kristus, som kalles Åndens frukter. Han sier med ettertrykk at de kommer av foreningen med ham : «Dersom I blir i meg og jeg i eder, da skal I bære frukt.» Dersom I blir i min kjærlighet.

Nå kan du se etter om du mangler disse frukter i ditt liv. Om du det gjør, ser du jo at du ennå ikke er rett forent med Kristus. Men hvis du ser deg selv som en synder og søker ham av et sant hjerte, mangler det deg bare å se hva du har i ham og bli nedsenket i hans bunnløse kjærlighet.

Men har du tenkt på å gå en annen vei, da er du blant de grener som skal skjæres bort, kastes i ilden og brennes. Herren har selv sagt det.

Blodet

Av Odd Dyrøy

Og mest alt vert etter lova reinsa med blod, og utan at Blod vert utrent, får ingen forlating — (for synd.) (Hebr. 9, 22.)

Dei aller fleste menneske likar ikkje dette og liknande ord frå Herren. Det passar ikkje i vår tid, seiest det, all tale om blod, vold og krig øydelegg folket.

Men det avgjerande er kva Skrifta seier om dette : Føtene deira er snøgge når det gjeld å renna ut blod, øyding og usela er det kvar dei fer, og freds vei kjenner dei ikkje. Ingen otte for Gud har dei for augo (Rom. 3, 15).

Ein av dei to første brør på jorda enda sine dagar i ein blodpøl. Tok seinare brør lærdom av det? Nei, og etter nei ! Det same har gjenteke seg gjennom alle tider, og aldri har det vel runne så mykje uskyldig blod som i vår tid. For eit syn av blodspille på denne synda si jord ! Frå barnet i mors liv, frå krig, terror, fangenskap og rasehat. Kain og Abel lever sida om sida også i dag. Men folk flest vil ikkje tru det, og vil ikkje spyrgja seg sjølv korleis mitt forhold er til min bror. Stogga opp og tenk over det, og så må du vera ærleg og svara sant. Då lyt du nok vedgå at der er mykje kjøligt,, og du er full av missunning og mistanke og meir slikt. Men om det ikkje er andre enn disse to brør på jorda, kva då? Då var det ikkje håp for eit einaste menneske. Kain rømer for Gud på grunn av si synd den dag i dag, og Abels blod ropar til himmelen om hemn.

Vi les i stad om ein tredje sitt blod. Det er Jesus, Guds Son, Menneskesonen, som også måtte døy og lata sitt blod. Dette blodet ropar ikkje om hevn, men om reinsing og forlating for heile den forkomne syndarslekta, som var skyldig for synd, blodspille og därleg ferd og rømer frå Gud.

Kva betyr og gjev Jesu blod?

Vi let Skrifta sjølv svara på det. Dette er blodet mitt, paktblodet, som vert utrent til forlating for syndene (Matt. 26, 28). Menneskesonen er ikkje heller komen for å tenast, men for å tena og gjeva livet sitt som løysespeng for mange (Matt. 20, 28). I Han har me utlösinga ved hans blod, forlating for syndene (Efes. 1, 7). Inga bok kan rumma alt det vi har fått i Jesu blod. Men litt meir må vi ta med.

Reinsing for alle våre synder. Om dei er som purpur, så skal dei verta kvite som snø, om dei er raude som skarlagen, skal dei verta som den kvite ull. For dette blodet si skuld trengs det ikkje lenger noko offer for synd. Hør dette du som strevar med deg sjølv og har dine gjerningar kjære, hør kva blodet forkyller deg — alt er ferdig.

Blodet har gitt oss fred med Gud, så vi skal sleppa å røma for Gud for synda si skuld, sleppa vera redd for hevnaren. Som olja legg dempar på dei opprørte og rasande havbylgjer, slik legg Jesu blod fred og ro over Guds vreide over synda. Ja, ikkje berre det, han blei gjort til synd for oss. Å, kor høgt akta blodet er i himmelen. Blodet har teke synda bort frå Guds åsyn. Med sitt blod gjekk han ein gong inn i heilagdomen og vann ei evig utlösing.

Blodet gjev frimod for Gud

Om synda er aldri så stor og svart, for blodet si skuld har me frimod til å gå inn i heilagdomen, seier Skrifta (Hebr. 10, 19). Vidare seier Skrifta at om synda er stor, så er nåden endå større. Jo meir vi ser på kva verd blodet har for Gud, jo større vert frimodet. Men di meir vi ser på oss sjølv, på vår synd og vårt vonde og kalde hjarta, di mindre vert frimodet. Satan og vårt eige kjøt

pustar til, og seier du er håplaus, ein altfor stor syndar, det nyttar ikkje for deg slik som du er. Å, om du ville sjå på kva Skrifta seier om kva Jesus blod har virka og er hos Gud!

Men der finst og eit falsk frimod, som er grunna på eigen innsats og verdigkeit. Vi er Abrahams barn, vi har omvendt oss, vi har bekjent våre synder, vi har bedt om nåde, og vi har ydmyka oss til forbøn og arbeid for oss sjølv og andre. Alt krinsar om det vi har gjort og er. På dette frimod var det dei fem dårlege møyane gjekk brudgomen imøte. Det same frimod rådde i Simons hjarta då den syndefulle kvinna kom og la seg gråtande ved Jesu føter i huset hans. Han hadde frimod til å tru at Jesus ville visa slike stakkara ifrå seg. Men Jesus sa til Simon: Tilgivne er dei mange syndene hennar, difor er det ho elskar så mykje. Men den som lite vert tilgive, elskar lite.

Det falske frimodet kan forkasta og krossfesta verdasi i frelsar, men kan aldri gi fred og nytt liv i hjarta. Det kan berre ordet om Jesu blod. Hør berre kva som blir sagt til Cornelius ved apostelen Peter: Om han (Jesus) vitnar alle profetane at kvar den som trur på han, får forlating for syndene sine ved hans namn (Ap.gj. 10, 43). Han skal tala ord til deg som skal verta til frelse for deg og heile ditt hus.

Blodet gjev frimod til tenesta for Gud. Sjå

kva frimod det gav Stefanus då han sto i steinregnet frå dei egenrettferdige jødane: Men han skoda fylt av den Heilaga Ande, opp mot himmelen og såg Guds herlegdom, og Jesus som sto ved Guds høgre hand. At Jesus med sitt blod er gått inn for Gud og står ved Guds høgre hand, det held i steinregn, naud og død.

Jesu Kristi blod gir også frimod i nederlag og syndefall, for vi har adgang til denne nåde. Hvordan det føles og hvordan det går, barn kan du ennå få være, syng sangaren. Mange ja heile vår natur er slik, at går det oss bra i livet har vi frimod. Det er på same måten som med ein mann som går frimodig til handelsmannen, for han har pengar, og veit at han er og blir ikkje noko skuldig. Men om han ingen ting har å betala med, då skortar det på frimodet. Slik steller vi oss med Herren, for vårt frimod er grunna på ein så dårleg grunn som vår verdigkeit.

Men hør kva Ordet seier: Så har me då, brør, i Jesu blod frimod til å gå inn i heilagdomen. Blodet gir frimod for Gud i sorg og gleda, i medgang og motgang. Blodet har opna Guds Faderfavn, for alle menneske, så ingen behøver fortapte å gå. Her kan du koma utan pengar og utan betaling. Bruk det frimod som ordet om blodet forkynner, og du skal stå rein og rettferdig for Guds åsyn i dette blodet.

Heimen, samfunnet og åndssamfunnet

(Efes. 5, 18—33) - Av Amund Lid

Alle gode gåver kjem ovanfrå frå Gud som er alle gode gåvers givar, seier Skrifta. Og Jesus seier ein gong at eit menneske har ikkje noko, utan at det blir gitt han ovanfrå himmelen. Og slik er det også når det gjeld heimen vår, samfunnet vårt — fedrelandet — og den åndelege heimen, venesamfunnet, det

høyrer til Guds gode gåver som er gitt oss ovanfrå himmelen.

Det står at då Gud hadde skapt alt, då såg han utover skapningen og såg at alt var såre godt (1. Moseb. 13, 31). Og apostelen Paulus seier ved eit anna høve: Sjå kor god Gud er — (Rom. 5. kap.). Og til denne

Guds godhet høyrer også vår jordiske heim, og det jordiske samfunn han har gitt oss i vårt fedreland. Eg trur at mange i vår tid er ikkje klar over kva verd det har for oss — truleg ikkje før me har mist det. Og endå større er det for oss som lever i trua på Jesus, for me har i tillegg fått ein åndeleg heim å leva i mens me er her på jorda. Det åndelege samfunnet — Jesu Kristi sanne menighet — der me blir født inn ved gjenfødinga og får alt det sjela treng for å leva og veksa i nåde. Eg trur heller ikkje at me er klar over verdet av denne gåva for eit Guds barn. Også her er det nok sant som ordtaket seier: Me veit ikkje kva me har før mæ har mist det.

Heimen

Den er ein viktig del av Guds skaperordning for oss menneske her på jorda. Der blir me født inn, og der får me den kjærleik, tilsyn og mat me treng for å leva opp. Det får me oppseding, rettleiding, tukt og trøst og dei blir det lagt grunnlag for karakteren, livssynet, og alt det som skal setja oss i stand til å tena det samfunnet me skal leva i. Ein har sagt at som heimane er, slik blir også samfunnet — ganske sant.

Heimen er vel noko av det viktigaste Gud har gitt, for ved den oppheeld han menneskelivet og samfunnslivet. Den har også stor betydning for vårt åndelege liv. Det er vel også grunnen til at djevelen set så hardt inn på å øydeleggja ekteskap og heim i vår tid, og resultatet ser me i dag.

Alt i den første tid av menneske si soga, i Babel, kom det falne menneske sin trang til sentralisering, til å bli stor, koma høgt opp, tilsyna då dei samla seg på ein stad og tok til å byggja eit tårn som skulle nå like til himmelen. Til tross for at Gud ikkje lika det og la vanskar i veien, så fortsette menneske på den same leid inntil i dag. Aldri før har det vel vore slik aktivitet ved bygginga av «Babels tårn» som i vår tid. Men etter

Guds vilje er det ikkje. For det står skrive at Gud spreidde dei utsver jorda, ved å forvilla tungemålet, skipa tidebolkar, gav dei eiga og arv, sette grenser og landskille millom dei (5. Moseb. 32, 8 og Ap.gj. 17, 26-fg.) Av dette ser me at sentraliseringa er ikkje av Gud, heller ikkje det å ta eiga og arv frå den som Gud har gitt det og føra det over til staten, eller å riva ned grenseskille som Gud har sett for å bli stor og sterkt. Bak slike ting står ei åndsmakt som ikkje er av Gud.

Korleis er så heimen samansett av Gud

Det står skreve at *til mann og kvinna skapte Gud menneske*. Dei har fått kvar si natur, anlegg og naturutrustning, kvar sitt kall og oppgåve frå Gud. Så den åndsmakta som kjempar for å få bort skilla millom kjønna, den er ikkje av Gud, for Gud seier at ein kvar skal bli i det kall han er kalla til. For det andre sette Gud inn ekteskapet, og skapte kjærleiken millom mann og kvinna, sa dei skulle vera eitt kjøt, og Jesus sa at Det Gud hadde bunde saman skulle ikkje menneske skilja. Vidare lærer Skrifta at barn er ei livs frukt (Sal. 127, 3), ei Guds gåva og ei Guds velsigning (Salme 128, 4).

Slik har Gud sett saman og gitt oss ekteskap og heim, og blir det slik Gud hadde tenkt det er det vel det mest verdifulle og gode Gud har gitt menneske på jorda. Når det ikkje blir slik, så er det synda og djevelen sitt verk. Der han får øydeleggja det, ved at synda, eigenkjærleiken og sjølvlivet, og begjæret får makta, der kan ekteskap og heim bli til ein forsmak på det helvete som ventar alle som ikkje vil la seg frelsa ved trua på Jesus. At dette er slik som Skrifta vitnar, det er dei tusener av øydelagde ekteskap og heimar i vår tid vitne om.

Korleis er så ein god heim, og korleis får me ein god heim?

Det avgjerande er så visst ikkje velstand, god løn, eit fint og moderne hus, ein høg

plass i samfunnet med ein høg levestandard o.l.

Nei, det avgjerande er kjærleiken til ektemaken. Og kjærleiken søker ikkje sitt eige, men den andres beste, kjærleiken er trufast, den er uten krav, og er innstilt på å gi og glede den andre, aktar og ser opp til ektemaken, er ikkje mistenksam og sjalu, men tillitsfull.

Der kjærleiken får leva og råda millom ektemakane, vil dei også bli trufaste mot ektemaken og mot ekteskapslovnaden: Å elskar og æra kvarandre inntil døden skil oss åt.

Kjærleiken er liv, og som alt liv treng den næring og fornying. Den kan ikkje leva av krav og seksualitet, men ved at du viser din kjærleik til ektemaken i kvardag og helg, ved å tena og gi, ved små kjærleiksgjerninger. Dei siste betyr forresten mykje meir enn store og dyre gåver.

I ordet her er Kristus sitt forhold til sin menighet sett opp som fyredøme for ekteskapet. Ver kvarandre undergivne i otte for Kristus. Det vil seia å ta hensyn til den andre, tena og gi i kjærleik, i eit forhold som det som rår millom Kristus og hans menighet.

De koner ver dykker eigne menn undergivne som Herren. Det er Gud som har ordna det slik at mannen skal vera overhovud i heimen og ekteskapet, på same måte som Kristus er hovudet for sin menighet. Dette er Guds ordning, og den som går til angrep og reiser seg mot den, går til angrep på Guds ordning, og du vil ikkje få noko lukkeleg ekteskap og ingen god heim. Men dette skal me merka oss er *sakt til kvinnen*, ikkje til mannen. Eg har sett dei menn som misforstår dette, og blir ein hustyran som ser seg kalla til å syta for at kona held seg etter lova. Nei, Gud vil ikkje ha lovtellarar, men slike som frivilig av hjarta underordnar seg etter Guds vilje og ordning.

Men Gud talar også til mannen: «*De menn, elskar konene dykker, liksom Kristus elskar*

menigheten og gav seg sjølv for henne». Her talar Gud til mannen, og ein skulle tro at her har me fått eit forbilete som gjev oss nok med eige kall. Jesus elskar sin menighet så han gav seg sjølv for henne, med di han reinsa henne i vassbadet ved Ordet, så han sjølv kunne framstella menigheten for seg i herleiddom, utan flekk eller rukka eller noko slikt, men så ho kunne vera heilag og ulasteleg. Såleis skyldar mennene å elskar konene sine som sine eigne lekamar. Den som elskar kona si, elskar seg sjølv. For aldri har nokon hatt eige kjøt, men han føder og fjelgar det, liksom Kristus gjør med menigheten, for me er lemer på hans lekam. Slik talar Gud til mennene, og slik har han ordna ekteskapet. Der ektemakane har denne innstillinga, der vil det også bli eit godt ekteskap, og der vil det bli ein god heim for barna å veksa opp, og gode borgarar til å tena i det store samfunnet. Samfunnet er samansett av dei mange små samfunna som heimane er, og det vil bli i samsvar med det heimane og dei som veks opp der er.

Til ein heim høyrer også barna, og til ein god heim høyrer lydige barn. Difor talar Gud også til barna: «*De barn, lyd dykker foreldre i Herren!* for det er rett. Æra far din og mor di - dette er det første bodet med lovnad - så det må gå deg vel, og du får leva lenge i landet.» Dei som det gjør får leva under Guds velsigning, og det vil gå deg vel. Men bryt du denne livslova, vil det gå både deg og heimen din ille. Foreldra er autoritetar som Gud har sett over oss, så den ånd i tida som foraktar alt som heiter autoritet, den er ikkje av Gud. Det er ei djevelsk ånd som tek overhand itida, for å øydeleggja ekteskap og heim og dei som lever og veks opp der.

Gud talar også til oss foreldre: «*Og de feder, arga ikkje opp barna dykker, men fostra dei opp i Herrens tukt og påminning.*» Treng me om denne påminninga i dag?

Han talar og til tenarane, for dei høyrer

også til ein heim — kanskje meir før enn i dag. Som arbeidarár har også Gud sett overordna, arbeidsherrar over oss, som me skal vera lydige mot og ha age for. Me skal gjera vårt arbeid ikkje med augnetenesta, men som om me gjer det for Gud, for me har alle ein Herre i himmelen, og han gjer ikkje forskjell på folk.

Her har me hørt korleis Gud har tenkt og ordna ekteskap, heim og samfunn for oss. Og den som vil leva i eit godt ekteskap og få ein god og lukkeleg heim, han kan få det berre ved å leva etter den rettesnora Gud har gitt oss.

Her er det djevelen set inn sitt stormangrep i vår tid for å øydeleggja Guds verk og hans kjæraste skapning. Og midlane han brukar er begjær, eigenkjærleik og sjølvliv, pengehug som er rota til alt vondt, ein høg levestandard med augnelyst, kjøtslyst og storlete i livnad, kvinnesaksrørsla som vil tvinga kvinnene ut i arbeidslivet, så dei tek arbeidet frå dei unge som veks opp og forsømer heim og barn, forakt for lov og rett og for overordna, seksualitet og hor og lauslivnad, fosterdrap, vold, tjuveri, ran, narkotika og alkohol, og mykje meir slikt. Alt dette er av djevelen og verda, og har til mål å skada og øydeleggja folk, ekteskap, heim og samfunn. Og alt dette står samfunnet hjelplaust overfor, for dei er frukta av den sæd som blir satt mens folket sov.

Kva kan hjelpa oss. Her er det berre Gud og hans ord, Jesus Kristus og hans evangelium som er ei Guds kraft til frelse, som kan hjelpa. Der det får rom og makt i hjarta, i ekteskap, heim og skule, i massemedia og litteratur, der vil det bli omvendelse og frelse, og ei ny og betre slekt vil veksa opp, og eit samfunn som får leva under Guds velsigning. Der Jesus og evangeliet kjem inn, der må synda og djevelen ut, i hjarta, ekteskap, heim og samfunn. Men der Jesus og evangeliet må ut, flyttar djevelen inn!

Framh. neste nr.

Døm ikke

Av Øivind Andersen

I Romerbrevet kap. 2 i vers 1-3 leser vi: «Derfor er du uten undskyldning, menneske, hvem du enn er som dømmer. For idet du dømmer din neste, fordømmer du deg selv, for du gjør det samme, du som dog dømmer; men vi vet at Guds dom, som sannhet byder, er over dem som gjør slikt. Men mener du det, du menneske, du som dømmer dem som gjør slikt, og selv gjør det, at du skal unnfly Guds dom?»

Det er et alvorlig ord Herren kommer med til oss. Og du har kanske også lagt merke til at Jesus i bergpreknenen sier: *Døm ikke!* forat I ikke skal dømmes. Det går igjen over alt i Guds ord, at den som dømmer, han skal selv bli dømt, og ikke bare det, men bli fordømt og gå fortapt. Da må det være et alvorlig ord, dette med å dømme.

Hva betyr det egentlig? Det betyr ikke det samme som å uttale en mening om noe. Det kan godt hende at en kristen kommer i den stilling at han må uttale en mening om noe, eller om noen, en mening som er negativ. Og vi har alvorlige ord hos prof. Esaias om dem som prøver å gjøre det onde godt og det gode ondt. Det står nemlig slik: Ve de, som gjør det gode ondt eller det onde godt, ve dem, som gjør lys til mørke eller mørke til lys. Og det er noen mennesker det serlig blir følt Guds dom over, det er de mennesker som prøver å bygge bro over den kløften som Gud har satt mellom omvendte og uomvendte, mellom Guds barn og denne verdens barn, de som også kalles lysets barn og mørkets barn. Der er en uoverstigelig kløft og den som gjør lys til mørke eller motsatt, han er under Guds forbannelse.

Derfor er ikke det å dømme det samme som å uttale en mening om noen eller noe, enda om denne mening er negativ.

Hva betyr det da? Det ser og hører du av

bøye seg for sannheten, så underslår de den, undertrykker den, og vil ikke bøye seg for den, men de kan bruke den som målestokk på andre mennesker, og bedømme andre mennesker etter den sannhet som de ikke selv har tatt innover seg eller vil leve sitt liv etter. Det er å dømme.

det ordet vi leste her: Men mener du det du menneske, du som dømmer dem som gjør slikt, og selv gjør det samme, at du skal unnfly Guds dom. Å dømme betyr å bruke Guds ord som målestokk på andre mennesker, uten selv å være kommet i et riktig gudsforhold gjennem dette ordet. Merk deg det! Å dømme betyr altså å bruke Guds ord som målestokk på andre mennesker, men selv har man ikke brukt Guds ord som målestokk på sitt eget hjerte. Den som bruker Guds ord som målestokk på andre mennesker, han legger for dagen to ting. For det første legger han for dagen at han kjenner Guds ord, og at han kjenner Guds vilje. Viss ikke kunne han jo ikke bruke det som målestokk på andre mennesker. For det andre legger han for dagen at selv har han ikke tatt dette ordet til seg, selv har han ikke bøyd seg for det. Og da skjønner du, det er det samme som ugodelighet og urettferdighet, akkurat som vi leser i Rom. 1, 18: Guds vrede åpenbarer fra himmelen over all ugodelighet og urettferdighet, hos mennesker som holder hannaheten nede i urettferdighet. Ugodelig betyr at et menneske klarer seg uten Gud, at han ikke bøyer seg for Gud, at han vil være sin egen autoritet. Mennesket vil være sin egen autoritet, og mennesket vil være sitt eget forsyn, og ta sin egen sak i sin egen hånd. Mennesket vil også ut fra seg selv avgjøre hva som er riktig og sant for seg, hva som er godt og hva som er ondt o.s.v. Dette er ugodelighet, dette er det samme som urettferdighet, og disse mennesker legger for dagen at de har ikke bøyd seg for Gud.

De bøyer seg heller ikke for Guds ord. Nettopp dette er tilfelle med dem som dømmer. De kjenner altså Guds ord, men istedenfor å

Alle som dømmer, de legger for dagen at de er egenrettferdige, alle som dømmer, de legger for dagen at de tror ikke på Gud, de lever ikke sammen med Gud. Og det er dette Ordet refererer til her. Vi vet at Guds dom er over dem som gjør slikt. Guds dom den byr nemlig sannhet, Guds dom som byr sannhet er over dem som gjør slikt. Men mener du det du menneske, du som dømmer dem som gjør slikt, og selv gjør det, at du skal unnfly Guds dom. Du dømmer andre mennesker forat de er umoralske, forat de stjeler, og at de driver hor, forat de er dogne, eller hva det er for noe, for at de lever for seg selv, for at de ikke tar hensyn til andre mennesker, eller hva du tenker å dømmer dem for, og så er det akkurat slik det er med deg. Ikke sant? Tror du at du skal unnfly Guds dom? Skjønner du ikke at du trenger til omvendelse?

Så blir spørsmålet: *Hvordan kan vi bli frelst fra denne fare?* Og et menneske som lever med Gud, han kjenner det spørsmålet: Hvordan skal jeg unngå dette å dømme andre? Og jeg vil svare med et Guds ord fra 1. Kor. 11, 31-32: «Men dersom vi dømte oss selv, da ble vi ikke dømt, men når vi dømmes (at vi kjenner dommen over oss selv i vårt eget hjerte), da refses vi av Herren, for at vi ikke skal fordømmes sammen med verden». Gud er nådig mot meg og deg, han lar oss kjenne dommen over våre synder i vår egen samvittighet. Den som er av sannheten, og som står ansigt til ansikt med Guds ord, han kommer til å kjenne seg truffet av Guds ord.

Forts. neste nr.